

בית המשפט העליון

רע"פ 5548/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

המבקשת: פלונית

נ ג ד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. פלונית

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 21.6.2018 בעפ"ג 65561-03-18 אשר ניתן על ידי כבוד השופטים י' גריל, כ' סנב וא' לוי

תאריך הישיבה: י' בניסן התשע"ט (15.4.2019)

בשם המבקשת: עו"ד אנס דיראוי

בשם המשיבה 1: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. זוהי בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (עפ"ג 65561-03-18) מיום 21.6.2018 אשר קיבל באופן חלקי את ערעור המבקשת על גזר-הדין שניתן בעניינה והפחית את סכום הפיצויים שבו חייב אותה בית משפט השלום בקריות לטובת המתלוננת, תוך סטייה מהסדר טיעון שהושג בין המבקשת למדינה.

על פי אותו הסדר טיעון הודו המבקשת ובעלה והורשעו בעבירות של הונאה בכרטיס אשראי, גניבת כרטיס חיוב, קבלת דבר במרמה וזיוף, בכך שהמבקשת בעת שהועסקה על ידי המתלוננת, ילידת 1946, כמטפלת, מעלה באמון שנתנה בה המתלוננת

ותוך שימוש בכרטיס אשראי ובפנקס שיקים שגנבה מן המתלוננת וכן בכרטיס אשראי נוסף שהמתלוננת מסרה לידיה על מנת שתמשוך לעצמה באמצעותו את שכרה, גנבה מן המתלוננת ובחלק מן המקרים יחד עם בעלה, סכום כולל של 105,000 ש"ח.

העונש שעליו הוסכם בין המבקשת ובעלה למדינה על פי הסדר הטיעון היה כי על המבקשת יוטל עונש של חמישה חודשי מאסר בפועל שיכול ויבוצע בעבודות שירות וכן מאסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט. על בעלה יוטל עונש מאסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט וכן הוסכם כי המבקשת ובעלה יפצו את המתלוננת, יחד ולחוד, בסכום של 5,000 ש"ח.

בעת הצגת הסדר הטיעון בפני בית משפט השלום צוין כי הוא על דעת המתלוננת.

2. בית משפט השלום העיר לצדדים כי סכום הפיצוי אינו ראוי בהינתן הפער בינו ובין הסכום שנגנב מהמתלוננת. בעקבות כך תוקן ההסדר והסכום הועמד על סך של 15,000 ש"ח, אך דעתו של בית משפט השלום לא נחה מכך ובגזר-הדין פורטו על ידו שורה של נימוקים אשר בגינם ראה לסטות מן ההסדר, ככל שהדבר נוגע לרכיב הפיצוי, והוא העמידו על סך של 90,000. בערעור שהגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי אימץ בית המשפט המחוזי את קביעתו של בית משפט השלום כי ברכיב הפיצוי הקל ההסדר משמעותית עם המבקשת. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי מאז ביצוע העבירות ועד היום המבקשת ובעלה לא החזירו למתלוננת סכום כלשהו מן הסכומים שנגנבו, אף לא את סכום הפיצוי שעליו הוסכם בהסדר הטיעון. למרות זאת, ראה בית המשפט המחוזי, בדעת רוב, להעמיד את סכום הפיצוי על סכום מופחת של 50,000 ש"ח, בסוברו כי זוהי תוצאה המבטאת באופן נכון יותר את מבחן האיזון שנקבע בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(1) 577 (2002).

3. על פסק דין זה הגישה המבקשת את בקשת רשות הערעור שבפנינו וטענה, בין היתר, כי הפרדת רכיבי העונש למרכיביו ואימוץ מבחן גמיש יותר להתערבות בהסדר טיעון כגון זה שהושג בענייננו, יש לו השלכות רוחב עקרוניות אשר מן הראוי כי תינתן לגביהן רשות ערעור. לא ביקשנו מענה מן המשיבה שכן לדעתנו אין כל הצדקה למתן רשות ערעור במקרה הנדון. בע"פ 1958/98 פסק בית משפט זה בהרכב מורחב כי גם כאשר מושג הסדר טיעון המתייחס לרכיבי העונש, רשאי בית המשפט לסטות ממנו באופן מלא או חלקי לפי שיקול דעתו, אם כי הכלל הוא – מן הטעמים שפורטו שם – שבית המשפט יעשה כן לעיתים רחוקות ובמקרים חריגים בלבד המצדיקים זאת. הערכאות קמא

סברו כי זהו אחד מאותם המקרים, ולא מצאנו כי פרט להכרעה בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה דנן, פסקי-דינם של הערכאות קמא מעלים סוגיה עקרונית כלשהי המצדיקה מתן רשות ערעור.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' בניסן התשע"ט (15.4.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

הַנְּשִׂיאִה